

*“La ciència és el coneixement
organitzat”
Herbert Spencer*

VI. CONCLUSIONS

1. L'administració de clorur de Mn durant el període d'organogènesi (dies 6 al 15) i durant el període final de gestació (dies 16 al 18) a ratolins gestants, a dosi de 4 mg/kg/dia, causa toxicitat materna i toxicitat durant el desenvolupament.
2. L'administració de clorur de Mn durant el període d'organogènesi i durant el període final de gestació en ratolins gestants, a dosi de 4 mg/kg/dia, no causa malformacions externes, internes o esquelètiques.
3. La HC potencia els efectes maternotòxics produïts per l'exposició a Mn en ratolins gestants durant la fase d'organogènesi i el període final de gestació, només a aquelles dosis en les que el Mn ja és inherentment tòxic per se.
4. L'administració de clorur Mn a dosi de 2 mg/kg/dia, disminueix l'índex de viabilitat en les cries de ratolí exposades prenatalment.
5. No s'observa disminució de pes en les cries de ratolí ni altres efectes adversos sobre el desenvolupament de ratolins prenatalment exposats a Mn, a estrès o a la interacció d'ambdós.
6. No s'han detectat modificacions de la cura materna en ratolins, degudes a l'exposició a Mn, a estrès, o a la interacció d'ambdós.
7. No s'observen efectes a llarg termini en el període d'adultesa dels ratolins prenatalment exposats a Mn, a estrès, o a la interacció d'ambdós.
8. Els mascles mostren una tendència a ser més sensibles que les femelles als efectes adversos del Mn en l'aprenentatge.

9. L'elevada ingesta de Mn per via oral en rates produeix una pèrdua de pes dosi-dependent, la qual està precedida d'una disminució en el consum de menjar i aigua.
10. L'elevada exposició a Mn per via oral en rates, de manera crònica, produeix signes de toxicitat. Alguns d'aquests signes estan potenciats per l'efecte de l'estrès.
11. L'elevada exposició a Mn per via oral en rates, augmenta significativament la concentració d'aquest metall en cervell i cerebel. L'estrès no modifica la concentració de Mn ni en el cervell ni en el cerebel.
12. El model d'estrès per soroll intermitent en rates augmenta l'activitat (vertical o aixecaments) respecte al model d'estrès per immobilització, i al model d'estrès per soroll continu.
13. No s'observen altres diferències consistents entre els models d'estrès per immobilització, soroll continu i soroll discontinu.